

ADA EN ELLEN ONTSNAPTEN AAN DE DOOD
TIJDENS ZOMERSTORM FRANCIS

lotseling lagen we, pats boem, onder een boom'

Ada

Ellen

Het stormde flink, die zomeravond, toen Ada (52) en Ellen (55) werden geraakt door een omvallende boom. De volgende dag stonden de kranten vol met hun verhaal: storm Francis had slachtoffers gemaakt. "Pas later beseften we hoeveel geluk we hadden gehad."

Ada: 'Het was zelfs op het nieuws. Wacht even, dacht ik, dat gaat over mij!'

Op dinsdagavond 25 augustus gaan vriendinnen Ada en Ellen wat drinken.

Omdat het al een beetje waait en zomerstorm Francis die nacht verwacht wordt, besluiten ze voor de zekerheid te gaan lopen. Na een gezellige avond krijgen ze op de weg terug naar huis de schrik van hun leven...

Ada: "We gingen net de hoek om toen we vanuit het niets een sterke windvlaag hoorden. Plotseling lagen we onder een grote boom. Het was gewoon: pats, boem! Het eerste wat ik dacht, was: waarom ik? Dat klinkt misschien raar, maar ik had al zo veel pech in mijn leven gehad. Borstkanker, een man die door een skiongeluk in coma had gelegen, een daaropvolgende scheiding... Het ging allemaal aan me voorbij toen ik daar lag. Waarom moest er nou weer een boom op mij vallen? Had ik niet genoeg meegemaakt?"

Ik probeerde te bewegen, maar het lukte niet. Op en onder mij lagen verschillende zware takken. Opeens voelde ik een vreselijke pijn in mijn rug en rechtervoet. In paniek begon ik te gillen. Ellen zag ik niet, maar gelukkig liet ze van zich horen. Ze lag iets verderop en was ook geraakt. Zelf lag ik op mijn rug met mijn voet dubbelgevouwen onder mijn billen. Ik had geen idee hoe ik er lichamelijk aan toe was, maar ik voelde dat het niet goed zat. De stekende pijn was met niks te vergelijken. Ik gilte om hulp. De boom was volop in blad en ik was bang dat niemand zag dat we eronder lagen."

Ellen: "Ik hoorde Ada gillen en ik dacht: waarom is ze zo in paniek? Zelf was ik op mijn zij terechtgekomen. De tak die op Ada was gevallen, was rakelings langs mij

gegaan. Ik lag alleen onder wat losse takken. Ik had pijn in mijn knie en enkel, maar het was niet zo erg dat ik het net als Ada uitgilde. Zij was echt vol geraakt. Het was vreselijk om te zien. Ik wilde Ada zo graag helpen, maar ik kon niks doen."

Gebroken rug en voet

Ada: "Al snel kwamen er buurtbewoners op ons af. Ze hadden mij horen gillen en schrokken zich kapot toen ze ons onder de omgevallen boom zagen liggen. Voorzichtig hielpen ze eerst mij en daarna Ellen eronder vandaan. Toevallig was er ook een verpleegkundige. Zij ontfermde zich over mij en legde me in een stabiele zijligging. Al met al heb ik zo'n vijf minuten onder die boom gelegen. De ambulance was er gelukkig snel en ik kreeg meteen een infuus met pijnstilling. Zolang ik stil lag, was de pijn in mijn rug nog enigszins te doen. Mijn voet was alleen een ander verhaal. In de ambulance lag ik echt te schudden van de pijn."

Ellen: "In de ambulance probeerde ik Ada gerust te stellen. Ze was in goede handen, in het ziekenhuis zou ze verder worden geholpen. Vervolgens belde ik haar kinderen. Ada's achttienjarige zoon nam op en ik zei direct dat hij niet moest schrikken, maar dat er iets was gebeurd. Gelukkig bleef hij rustig. Hij zou het vertellen aan zijn oudere zus."

Ada: "In eerste instantie kwam ik op de Eerste Hulp terecht. Daar hoorde ik dat ik een verbrijzelde voet en een gebroken rug had. Dat was natuurlijk schrikken, maar ergens had ik het al aangevoeld. Verdoofd door de pijnstilling liet ik alles een beetje over me heen komen."

Ellen: "Rond twee uur 's nachts ging ik eindelijk naar huis. Ik kon moeilijk geloven wat er was gebeurd. Was er echt een boom op ons gevallen?"

Schuldgevoel

Ada: "De volgende ochtend zag ik op veel nieuwszenders en -sites het bericht 'Vrouw lichtgewond door omgevallen boom in Den Haag' voorbijkomen. Wacht eens even, dacht ik. Dat gaat over mij! Maar waar was Ellen in het hele verhaal? En hoezo was ik lichtgewond? Ik had nog nooit zo veel pijn gehad!"

Ellen: "Het was bizar om overal terug te lezen wat we hadden meegemaakt. Normaal lees je zoiets in de krant en denk je: wat erg. Maar nu ging het over ons, of in de meeste gevallen over Ada, en dat was echt heel raar. Hoewel ik de eerste twee weken ook met krukken liep, voelde ik me erg schuldig richting Ada. Ik weet wel dat ik er niks aan kon doen, maar ik vond het heel erg voor haar dat het ongeluk zo'n grote impact op haar leven had."

>

Ada: “Dat schuldgevoel had ik andersom ook naar Ellen. We hadden het beiden meegemaakt, maar omdat ik harder was geraakt, ging de meeste aandacht naar mij. Het is fijn dat we dat goed naar elkaar hebben uitgesproken. We waren tenslotte allebei slachtoffer.

Na een week werd ik ontslagen uit het ziekenhuis. Daarna moest ik tot half november naar een revalidatiekliniek. Inmiddels zijn we al maanden verder en ben ik nog niet klaar met revalideren. Ik heb nog steeds pijn in mijn rug en het is nog maar de vraag of het ooit helemaal goed komt met mijn voet. Het moeilijkste vind ik het om gas terug te nemen. Ik ben altijd een bezige bij, maar

‘Door deze gebeurtenis geniet ik nu veel meer van kleine dingen’

sinds eind augustus kan ik bijna niks meer. Vooral in het begin moest ik veel om hulp vragen, terwijl ik het liefst alles zelf doe. Wat ik ook erg lastig vond, was om mijn kinderen tijdens mijn verblijf in de kliniek alleen thuis te laten. Alleen in de weekenden was ik thuis, zodat ik het op eigen kracht steeds een beetje kon proberen. De kinderen stonden er dus veel alleen voor. Bij hun vader logeren was geen optie, ze hebben daar geen slaapkamer. Ik baalde enorm dat ik niet bij hen was. Gelukkig heb ik nog een andere goede vriendin die hen voor mij in de gaten hield. Als het thuis even niet ging, was ze er direct om ze te helpen.”

Verrotte boom

Ellen: “Ik ga regelmatig naar Ada. Hoewel ik mijn leven weer snel heb opgepakt, staat haar leven al een hele tijd stil. En dat terwijl het ook voorkomen had kunnen worden. Op de avond van het ongeluk vertelden de omwonenden dat ze al veel bij de gemeente en hun woningbouwvereniging hadden geklaagd over de instabiele boom. Hij was rot, dus het

was wachten totdat het een keer mis zou gaan...”

Ada: “Ik snap niet dat de boom na al die klachten niet is verwijderd. Absurd gewoon. Waarom is er nooit geluisterd naar de buurtbewoners? De boom stond naast een speeltuin notabene. Het is dat er een hekje stond dat de klap voor een deel opving, anders waren we er nu echt niet meer geweest.”

Ellen: “Pas later beseftte ik hoeveel geluk we hebben gehad. Het had heel anders kunnen aflopen. Wat als een van ons het niet had overleefd? Ik ging best snel over tot de orde van de dag, maar ik merk wel

dat ik door de gebeurtenis nu veel meer geniet van kleine dingen.”

Ada: “Dat deed ik sowieso al door alles wat ik heb meegemaakt. En hoewel dit zwaar is, ben ik vastberaden om er weer bovenop te komen. Na de zomervakantie zou ik eigenlijk als juf bij een nieuwe school beginnen. Ik vond het heel vervelend dat ik me meteen moest ziekmelden, maar mijn doel is om vanaf januari alsnog te beginnen. Hopelijk wel in de klas, want in de eerste helft van dit jaar moest ik thuis online lesgeven. Wat dat betreft zal ik 2020 niet snel vergeten. Het was op z'n zachtst gezegd nogal een bewogen jaar...”

With love

Ada: “Mijn hart gaat uit naar mijn vriend die een paar uur rijden van mij vandaan woont. Sinds het ongeluk komt hij bijna elk weekend naar me toe. Hij is echt mijn steun en toeverlaat!”

Ellen: “En ik ben erg dankbaar voor mijn familie die heel bezorgd om me was en me ontzettend heeft gesteund.”

